

HRIEŠNA PRÍŤAŽLIVOSŤ

ELIZABETH O'ROARK

JE VŠETKÝM, ČÍM OPOVRHUJE,
NO AJ TAK K NEMU CÍTI SPALUJÚCU VÁŠEŇ

metafora

**HRIEŠNA
PRÍŤAŽLIVOSŤ**

ELIZABETH O' ROARK

ELIZABETH O' ROARK

HRIEŠNA PRÍŤAŽLIVOSŤ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 313. publikáciu.

Z anglického originálu *The Devil You Know*, vydaného Brower Literary & Management, Inc.,
v roku 2022, preložila do slovenčiny Monika Tužinská.
Jazyková redakcia Anetta Letková, Barbora Nosková
Grafická úprava a návrh obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2025
Počet strán 256
Tlač TBB, a. s.

Copyright © 2022. THE DEVIL YOU KNOW by Elizabeth O'Roark

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2025
Translation © Monika Tužinská 2024
Cover photo © stock.adobe/Anetta

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-989-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-988-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-987-1 (print)

*Pre Katie Foster Meyerovú, jednu z najlepších osôb, aké poznám,
a dôvod, prečo som sa rozhodla pre túto kariéru.*

*Ospravedlňujem sa, že som písala o právnikoch a jedného som
pomenovala Ben. Prisahám, že to už nikdy neurobím.*

•••

1

•••

BEN

Ked sa na vás Gemma Charlesová usmeje, buďte si istí, že ste skončili. A ona sa usmieva, odkedy vstúpila do súdnej siene.

Jej klientke Victorii Jonesovej majú odobrať právo na opateru jej troch detí. Prokurátor poskytol dôkazy, a ak viete, ako podať príbeh, čokoľvek vyznie vierohodne.

Nanešťastie preňho je Gemma v tomto lepšia.

Začne dôkazmi o tom, že dôvody na sociálnu kontrolu boli neopodstatnené. Prehráva zábery z osobných kamier, ktoré ukazujú hrubé zneužitie právomocí zo strany polície aj sociálnej pracovníčky.

Dokáže, že list, ktorým bola Victoria informovaná o návšteve, bol odoslaný až *po* jej uskutočnení. Zväčšuje fotografie špinavej kuchynskej podlahy od sociálnej pracovníčky – jedinú konkrétnu sťažnosť na čistotu – a žiada ju, aby ukázala, ako presne mala Victoria upratať dlážku, keď je pripútaná na invalidný vozík.

A Gemma si, prirodzene, na túto ukážku so sebou priniesla invalidný vozík a metlu.

Ludia na súde sa smejú, sudca je podráždený a Gemma je vo svojom živle. Má tvár anjela – vysoké líčne kosti, široké pery, mandľové oči –, ale je príliš hašterivá a vznetlivá na to, aby robila čokoľvek iné, než bojovala o život. Klíše sa po podlahe ako tanečnica a mení súdnu sieň na cirkus, v ktorom sú klaunmi zatýkací úradník a sociálny pracovník. Svoju pravdu už zjavne dokázala, no stále pokračuje v nasadení, lebo je nasrdená.

Chce, aby každý človek v tejto miestnosti videl, aká je táto situácia absurdná a nespravodlivá.

„Slečna Charlesová,“ zavrčí sudca, keď Gemma začne tlačíť vozík, „dajte ho preč. Toto nie je hodina divadla.“ Obráti sa k štátnemu zástupcovi. „Návrh sa zamieta. Zo strany sociálnej služby išlo o nechutné zneužitie moci a nezabudnem vám, ako ste práve mrhali časom súdu.“

Victoria a jej rodina jasajú. Gemma ich všetkých objíma a potom sa ponáhľa k východu. Som schovaný v zadnej časti súdnej siene, ale tesne predtým, ako jej oči zmiznú za slnečnými okuliarmi, ich zahliadnem.

Plače. A nie som si istý, či sú to slzy šťastia.

2

GEMMA

O dva roky neskôr

Diabol na mojom pleci sa hlási každý druhý pondelok. Dnes ráno, keď sa pripravujem na poradu pre všetkých zamestnancov, mi tancuje v hrudi ako plameň a ja ho akosi neviem skrotiť.

Vyžehlím si tmavé vlasy. Visia mi uhladené a lesklé tesne pod pleciami. Najviac času venujem líčeniu a pre šťastie si obujem topánky na podpätkoch, ktoré privedú diabla na moje plece, ale aspoň trochu vyrovnajú hru. Keď vstúpime na dnešné stretnutie, nebude to ako Dávid proti Goliášovi, skôr ako Churchill proti Hitlerovi.

Aby bolo jasné, v tomto scenári som Churchillom *ja*.

Ponáhľam sa von z dverí do jasného septembrového slnka a do práce dorazím len s malou rezervou. Kancelária Fields, McGovern a Geiger sa nachádza na pätnástom poschodí najsterilnejšej, najbezduchejšej budovy v Los Angeles, a to sa k nej veľmi hodí. Je to totiž najsterilnejšia a najbezduchejšia právnická firma v tomto meste. Preto som si ich vybrala.

Keď prídem, konferenčná miestnosť je už plná a s úzkosťou zisťujem, že ma predbehol. Jeho hlava – o meter vyššia ako ostatné – sa týči priamo oproti miestu, ktoré mi vyhradila moja asistentka Terri. Urobil to naschvál? Nepochybne. Ben Tate žije preto, aby ma hneval. A nemusí sa o to ani príliš snažiť – stačí mi pohľad na jeho samolúbu tvár.

Správaj sa slušne, Gemma, prikážem si, keď prechádzam cez miestnosť. Aspoň raz sa nezníž na jeho úroveň.

Zvyčajne nie som taká zdržanlivá, ale dnes je môj veľký deň. FMG je neznesiteľne lakomá na partnerstvá a okrem Bena, ktorý sem prišiel ako partner pred dvoma rokmi, musí niekto byť odísť do dôchodku, alebo zomrieť, aby som dostala príležitosť. Našťastie dvaja partneri plánujú odísť do dôchodku na jar budúceho roka. Možno môžem prestať dúfať, že sa stane nejaká tragédia.

Keď si sadnem vedľa Terri, posunie ku mne latte. „Obula si si topánky pre šťastie,“ okomentuje s kývnutím hlavy moje veľmi drahé bledomodré lodičky Manolos. Nikdy som v nich neprehrala žiadny prípad. „Myslíš si, že teraz to príde?“

„Radím im, aby to tak bolo, keď z toho robia taký cirkus,“ zavrčím.

Hoci ostatní spolupracovníci sú vo firme dlhšie (vrátane Craiga, Benovho nevýrazného oblúbenca), nikto z nich neprináša ani zďaleka toľko prípadov ako ja a nezískal si ani takú publicitu.

Gemma Charlesová, mladšia partnerka. Jediná partnerka – žena – vo FMG. Znie to veľmi dobre. Bože, tak rada si pozriem, ako Tateovi zmizne ten prihlúply úsmev, keď si to vypočuje prvý raz.

Bol mojím úhlavným nepriateľom od prvého týždňa jeho príchodu. Nejakto sa mu podarilo ukradnúť mi Brewera Campbella aj ďalšieho potenciálneho klienta, ktorého som pol roka spracovávala. Som však jediná, ktorá ho nenávidí: ostatným ženám v tíme je jedno, že je to samolúbny hajzel a kradne klientov. Je im ukradnuté, že si sotva všimol ich existenciu. Zrejme všetko, čo tu potrebujete, aby vám odpustili, sú široké plecia a zoznam vyhraných prípadov.

Hoci jeho tvár tiež nie je na zahodenie.

Dokonca aj ja pripustím, že sa od neho ťažko odvracia pohľad. Jeho črty by nemali fungovať pokope – ostré líčne kosti, nos, ktorý akoby bol kedysi zlomený, intenzívne hnedé oči. Jeho tvár by bola *drsna*, nebyť tej hornej pery, ktorá je o niečo plnšia, než by ste čakali, a mení ho na typ muža, o ktorom premýšľate trochu pridllho. Taký, akého vidíte, keď zavriete oči po tom, čo ste si opakovane prisahali, že ho vôbec netúžite uzrieť.

Nicole, tuctovo pekná blondavá spolupracovníčka, ktorá sedí po jeho lavici, sa pozerá, ako si rukou prechádza po hustých vlasoch, ktoré sú vždy akosi dokonalé a zároveň trochu rozstrapatené, akoby boli profesionálne učesané, ale potom si ich počuchral, keď si to následne rozdával s kaderníkom. Pod stolom netrpezlivo pokyvujem nohou.

„Ben,“ osloví ho Nicole, keď si odkašle. „Tento víkend som bola v reštaurácii *Adney's Tavern*. Myslela som si, že sa zastavíš.“ Tie slová vyznievajú umelo, akoby si ich celé ráno nacvičovala pred zrkadlom. Je taká zúfalá, že to pravdepodobne urobila.

Správaj sa slušne, Gemma. Zoberiem mobil a začnem si na internete prezerat topánky.

Ben roztržito listuje v nejakej zložke. „Išiel som na víkend domov.“

„Domov?“ zamrmlam a zadívam sa naňho. „Nevedela som, že ľudia môžu tak ľahko prechádzať tam a späť cez rieku Styx.“

Uprie na mňa zrak a uškrnie sa. „Musíš len zaplatiť. Funguje to celkom civilizovane.“

Nezasmej sa, Gemma. Nesmej sa. Obrátim pozornosť späť k telefónu a ignorujem škatuľu šišiek, ktorú mi niekto strčil pred nos.

„Ži trochu, Gemma,“ zvolá Caroline Radnerová, ktorá nie je práve ideálna na poskytovanie rád, keďže pred chvíľou prekročila päťdesiatku a nikdy nebude partnerkou. Plánovala som si dať jahody, ktoré vždy majú na týchto stretnutiach, no teraz chcem zo zásady odmietnuť aj to.

„Gemma nemôže jesť cukor,“ vysvetlí Ben a zažiaria mu oči. „Otipulo by to jej ostré zuby.“

„Viem si predstaviť, že každý, kto pozná dentálnu hygienu, dúfa, že si udrží ostré zuby, Ben,“ odvetím.

„Aha, ale ty ich máš o niečo ostrejšie, ako je priemer, nie?“ spýta sa.

Prížmúrim oči. Trápny vtíp, takmer medzi všetkými zúčastnenými, je, že moja vagína má zuby. Volajú ma kastrátorka. Teoreticky preto, lebo často zastupujem ženy v sporoch o opatrovníctvo, a v skutočnosti preto, lebo nehrám divadielko – nepečiem koláčiky a neochkám nad fotkami detí. Ak muž nepečie koláčiky a neochká, viete, ako ho nazývajú? *Starší partner*. Ben ani raz neupiekol koláčiky. Muži však očakávajú, že budete ohľadupľnejšia ako oni – jemnejšia, ústretovejšia. A keď dostanete nižší

plat ako vaši kolegovia, napadnú vás na rande alebo prídete o povýšenie, povedia vám, že to bola vaša chyba – boli ste *príliš* mäkká a ústretová.

Myslia si, že je to urážka, keď o mne hovoria ako o kastrovej mrche, ale to iba naznačuje, že si konečne uvedomili, že nie som niekto, s kým sa dá vybabrať. Kedysi som taká bývala. Už sa to nebude opakovať.

Fieldsova asistentka Debbie vykročí do prednej časti miestnosti a Terri vedľa mňa diskkrétne nastaví časovač. Vedeť stávkou o to, ako dlho bude Debbie hovoriť, pretože aj najjednoduchší výrok môže v jej podaní trvať tridsať minút.

Napíšem Terri správu.

Ja: Tri minúty a tridsať sekúnd.

Terri: Tri minúty a štyridsať sekúnd.

„Nemala by som to opakovať,“ vraví Debbie, „ale naozaj potrebujem, aby všetci označili svoje jedlo v odpočinkovej miestnosti.“

Toto bude nadsada – je mi to jasné už teraz a posúvam Terri päťdolarovú bankovku.

„Veľa obedárov vyzerá rovnako,“ poznamená. „Nechcem náhodou zjesť vaše plnené slimáky, keď som si priniesla tuniakový sendvič.“

Uvažujem, že zdôrazním, aký totálny idiot by ste museli byť, aby ste si pomýlili plnené slimáky s akýmkoľvek sendvičom, ale to by Debbie len poskytlo ďalšie podnety na rozprávanie, čo je pravý opak toho, čo chcem.

„Každopádne, značte si obedáre etiketou, nie je to nič náročné,“ nedá sa vyrušiť Debbie. „Ja rada používam papierovú lepiacu pásku, na ktorú jednoducho napíšem svoje meno fixkou.“

Debbie ďalej vysvetľuje skupine dospelých ľudí, ako sa označujú potraviny. Povzdychnem si. Benove oči strelia po mojich, akoby ho moje podráždenie pobavilo.

Jedného dňa ho upálím zaživa – uvidíme, či sa aj potom bude smiať.

Keď tretí raz povie, že *označovanie je naozaj dôležité* – opakovanie je Debbiina obľúbená konverzačná taktika –, musím ju dostať z hlavy a predstavujem si svoje šťastné miesto... Topánky. Topánky, ktoré si kúpim. Topánky, ktoré by som si priala, aby niekto vyrobil. Práve teraz myslím na zelené semišové lodičky, ktoré som videla v Nordstrome. Niektorí ľudia by mohli namietat, že sýtozelené semišové topánky sa nedajú

vynosiť len tak kdekoľvek, najmä keď stoja päťsto dolárov, lenže s dostatočnou racionalizáciou si to dokážem vypočítať vo svoj prospech.

„Zase myslíš na topánky, však?“ zašepká Terri.

Zboku sa na ňu prísne pozriem. „Na čo iné by som mala myslieť?“

„Si mladá a nádherná. Mala by si myslieť na sexi chlapa, ktorý vychádza z tvojej sprchy.“

„Na akého sexi chlapa? Tu určite žiaden nie je.“

Oči jej zablúdia smerom k Benovi, ale neodváža sa *mi* ho navrhnuť, lebo veľmi dobre vie, aké by to malo následky.

„Na Chrisa Hemswortha,“ odpovie a ja sa potichu zasmejem.

Štatistická pravdepodobnosť, že Chris Hemsworth vyjde z mojej sprchy, je takmer nulová. Ak by sa to *náhodou* stalo, presne viem, ako by to dopadlo, pretože každý pokus o vzťah od rozchodu s Kyleom sa skončil presne rovnako: obvinením, že som „vnútri mŕtva“ alebo posadnutá prácou, čo muži tvrdia, ak pracujete viac ako oni. Na rozdiel od topánok, ktoré existujú len pre to, aby vás čičíkali na svojej zelenej semišovej hrudi.

„Chcete sa o niečo podeliť?“ osopí sa na nás dve Debbie.

„Rozprávali sme sa o fixkách na označovanie jedla,“ odvetím bez závažania. „Práve som požiadala Terri, aby nejaké objednala.“

„V tom prípade je divné, že v jej odpovedi zaznelo *Chris Hemsworth*,“ riekne Ben a oči sa mu zlomyseľne lesknú.

Na krátky okamih si predstavím, ako hodím jednu z topánok cez stôl – jeho výkrik bolesti, krátka radosť z víťazstva, ktorú pocítim, kým si uvedomím, že som to urobila pred tými najviac súdiacimi ľuďmi v Los Angeles.

Našťastie, Arvin Fields, riadiaci partner, vstúpi do miestnosti skôr, ako stihnem konať. Arvin má približne milión rokov, ale nevykazuje žiadne známky odchodu do dôchodku a je stále mladší ako McGovern, ktorý si pravdepodobne pamätá, ako v tretích voľbách nášho národa volil Johna Adamsa.

„Ako viete,“ začne, „čakajú nás veľké zmeny.“ Rozpráva neskutočne pomaly, čo nie je dôsledok veku, ale skôr taktika, ako nás všetkých vytočiť. Má rád, keď sú jeho podriadení ako roj rozzúrených včiel, ktoré bojujú o nadvládu a bodajú všetko, čo im stojí v ceste.

Preto sa nám tu s Benom tak darí. Už pri príchode sme boli rozzúrené včely.

„Koncom tohto roka odchádzajú dvaja z našich partnerov do dôchodku.“

Vzpriamim sa na stoličke. *Oznámenie.* „Dúfame, že jeden z vás preberie štafetu.“

Myknem hlavou. „Jeden?“ spýtam sa ostrejším hlasom, než by som chcela.

„Iba jeden. Za posledné desaťročie sme zaznamenali v určitých sektoroch oveľa menej práce, čo znížilo naše zisky. Túto zimu vás budeme veľmi pozorne sledovať. Nech vyhrá ten najlepší muž alebo žena.“

Mám pocit, akoby mi niekto práve urobil diery do pľúc a unikol mi všetok vzduch. Zaslúžim si stať sa partnerkou a namiesto toho, aby mi tento post jednoducho dali, ako by mali, urobia z toho zasranú súťaž. Jeden Ben sa posnaží, aby som prehrala.

V lone mi zavibruje telefón a ja sa naň pozriem.

Ben: Ale nie. :(Mrzia ma tieto zlé správy.

Bože, tak ho nenávidím. Vďaka firemnému adresáru má moje číslo. Zatiaľ ho vždy využil len na otravovanie. Tak ako som to na oplátku urobila aj ja.

Ja: Zlé správy pre koho?

Ben: Myslel som si, že je to jasné. Bude však zábavné sledovať, ako sa budeš niekoľko mesiacov správať ako anjeli.

Ja: Správať ako anjeli? Tunajšie štandardy sú žalostne nízke. Pokiaľ ma neprichytia na záchode s klientovou manželkou, mám to vo vrecku.

Ben mal na svojom prvom vianočnom večierku FMG malý *incident*, počas ktorého ho prichytli s opitou klientovou manželkou. Je to jediná vec, za ktorú sa kedy hanbil.

Isteže sa snažím poukázať na to vždy, keď je to možné.

Kým Ben číta správu, ten diabol v mojej hrudi sa škerí ako maniak. On sa však len oprie o sedadlo, nahodí ležérny úsmev a za absurdne hustými mihalnicami sa mu zabľští v očiach.

Ben: Spomínaš to naozaj často. Vyznieva to, akoby si si želala, aby si to bola ty.

Vzadu na krku mi naskočia zimomriavky, akoby mi tie slová šepkal do ucha – jeho hlas je jemný ako zamat, temný ako hrob. Otočím telefón displejom nadol, čím ukončím komunikáciu. Rozmýšlam, či ho môžem nahlásiť, ale keď si prechádzam, čo napísal, uvedomím si, že ani ja nevyzerám práve najlepšie. To je jedno.

Čoskoro sa stanem prvou partnerkou FMG a vtedy začnem drviť tunajší chlapčenský klub svojimi veľmi drahými podpätkami. A prvý na rade bude Ben Tate.

3

Otec mi volá častejšie, ako by som si želala. Znamená to, že mi stále občas zavolá, aj keď by som si priała, aby sa už stratil zo zemského povrchu. Je to človek, ktorý od vás vždy niečo chce. Nikdy nespraví nič z čistého srdca. Ak vám dá darček, úsmev, kompliment... buďte si istí, že si na revanš zažiada oveľa viac.

To, čo *zakaždým* chce, je môj čas a pozornosť. Nič z toho nerobí z lásky – je to jednoducho jeho vrodená potreba triumfovať za každú cenu. Stále chce vyhrať rozvod, ktorý sa začal pred takmer pätnástimi rokmi a počas ktorého ukradol mojej mame všetko okrem starostlivosti o mňa, no následne sa vrátil a ukradol aj to.

Mám dvadsaťdeväť rokov, som príliš stará na to, aby som bola pešikom, ale on sa stále snaží, ponúka extravagantné dovolenky, načasované tak, aby ublížili mojej mame – na jej narodeniny alebo na Deň matiek –, a tvrdí, že je to náhoda. Keď som bola mladšia, povedal, že mi zaplatí vysokú školu, ale len ak budem tráviť leto s ním a jeho novou manželkou v Nantuckete. Právnická škola? Jasné. Lenže musela by som mu dať za to každý Deň vďakyvzdania a zimné prázdniny.

Zlomyselne ma teší, že som to jediné, čo si nemôže kúpiť.

„Povedz mu, že teraz nemám čas,“ odkážem Terri, keď zavolá. Ona mi venuje jeden z tých svojich ťažkých povzdychov, ktorý hovorí, že neschvaľuje ignorovanie rodiča, aj keď je to debil.

„Gemma,“ začne, „len sa s ním porozprávaj. Telefonuje tak často, že *mi* ho dokonca začína byť ľúto.“

Terri mám rada, ale niekedy si želim, aby ju ostatní spolupracovníci zamestnali natoľko, že bude mať menej času na to, aby mi vravela, ako sa mám zodpovedne správať.

V duchu zastonám a stisnem tlačidlo reproduktora. Môj hlas je zdvo-
rilý, no nič viac. „Ahoj, oci.“

„Už nejaký čas sa ti snažím dovolať. FMG ťa musí riadne zamestnávať.“

„To áno.“ Otočím sa k notebooku a začnem triediť nevyžiadanú poštu.

„Ešte z teba neurobili partnerku?“

Jeho načasovanie je dokonalé. „Až o niekoľko mesiacov.“

„Vieš, že keby si prišla do mojej firmy, stala by si sa ňou hneď. Už by
si mohla byť kapitálovou partnerkou.“

„Áno, to si už spomínam. Opakovane.“ A ja možno nemám vždy rada
prácu, ktorú robím vo FMG, ale určite by som *nenávidela* robiť pre otca.
Pochybujem, že niekedy bolo obdobie, keď jeho firma nestála na zlej
strane dejín.

„Keď už hovoríme o práci,“ pokračuje, „rozmyšľal som, že by som
mohol prispieť na tú charitu, ktorú máš tak rada. Tú ženskú... proti do-
mácmu násiliu.“

*Také veľkorysé, otec, dať peniaze na charitu, ktorej názov ani nepoznáš.
Iste to nie je nič záväzné.*

„Fond na ochranu žien.“

„Myslíš si, že päťdesiatisíc stačí? Ak áno, pravdepodobne usporia-
dam malú oslavu. A keďže si svojou prácou inšpirovala darcovstvo, bol
by som rád, keby si sa na nej zúčastnila.“

Päťdesiatisíc na charitu za pár hodín môjho času – od neho to vy-
znieva tak obyčajne a jednoznačne, ale nikdy to tak nie je. Ak budem
súhlasiť, zrazu sa to bude týkať aj *iných akcií* alebo sa to bude konať na
Štedrý deň, niekde ďaleko od mojej mamy. Pri mojom otcovi je v tom
vždy nejaký háčik.

„Tak mi daj vedieť, kedy to bude. Mám veľa práce.“

„Rozmyšľal som nad februárom,“ navrhne. „Spojili by sme to so
Stephaniinými narodeninami.“

Moje podráždenie sa premení na obrovský hnev. Stephanie je jeho
manželka, tá, s ktorou podviedol mamu a ktorá teraz žije v *jej* dome.

Chce tým povedať, že je ochotný zaplatiť päťdesiatisíc za to, aby som
prišla na Stephaniine narodeniny. Praje si, aby nás *The Washingtonian*
a *Town and Country* zachytili spolu ako rodinu, a postará sa, aby ma

tlač označila za ich dcéru, pričom moju mamu úplne vyškrtne z obrazu, akoby nikdy neexistovala.

„Vtedy určite nebudem mať čas, otec,“ odpoviem. „Už musím ísť.“

Keď zložím, hľadím z okna a snažím sa vidieť Los Angeles tak, ako som ho videla pred deviatimi rokmi, keď sa mi zdalo, že mi ponúka nový začiatok a oddych od rodinného chaosu. Vtedy som bola úplne iná – niekto, kto sa jednoducho usmieval pri slnečných lúčoch na tvári, niekto s veľkými snami. Bola by som taká stále, keby som počas štúdia práva nepracovala v spoločnosti Stadler? Kto by sa zo mňa stal, keby som tam mohla zostať?

Myslím, že táto otázka je zbytočná, keďže zostať nebolo možné.

Lenže tie iné verzie mňa samej mi aj tak chýbajú.

Fields ma v to popoludnie požiada o stretnutie vo svojej kancelárii, čo je zvrät, od ktorého Terri očakáva príliš veľa. Predpokladá oznámenie, že som sa stala partnerkou, lenže tunajší riaditelia nedávajú nič zadarmo – partnerstvá, prémie, pochvaly. Keby to bolo na nich, platili by nám v drobných, ktoré by nám hádzali pod nohy, kým tancujeme. A ak Fields neoznámí moje povýšenie na porade, určite mi ho neodovzdá súkromne.

Kráčam dlhou chodbou k jeho rohovej kancelárii s panoramatickým výhľadom na centrum Los Angeles, ale keď si uvedomím, že je tam už aj Ben Tate, zastavím sa. Ak si Bena a mňa zavolali v rovnakom čase, znamená to, že jeden z nás dostane pokarhanie, a tentoraz som to pravdepodobne ja. Možno som nedávno nabádala ľudí, aby Bena volali „hrobár“. Ak nechce nevhodné prezývky, možno by nemal ísť po bývalej manželke klienta kvôli výdavkom za pohreb.

Na tvári vyčarím úsmev a vykročím k voľnému miestu. Vysmejem sa tomu, ospravedlím sa a potom donútim toho, kto ma udal, aby si želan, nech už nikdy nepočuje moje meno.

To sa už väčšine z nich stalo.

S Benom sa na seba pozrieme. Posuniem si stoličku o centimeter ďalej od jeho.

„Čo mám s vami dvoma robiť?“ opýta sa Fields a behá pohľadom z jedného na druhého. „Vždy vyzeráte, akoby ste sa chystali na boj s nožmi.“

„Aby som bol spravodlivý, Gemma sa tak tvári pri každom,“ poznamená Ben s jedným zo svojich úlisných úsmevov.

„*Au contraire*,“ odvetím. „Som nadšená, že ňu tu vidím, pretože to znamená, že nie si niekde na ceste za matkou bez domova, ktorú vysta-hovali z útulku.“

„To bola nehoda,“ zavrčí.

Usmejem sa, jeho podráždenie ma poteší. „Hm.“

„Každopádne,“ vzdychne si Fields, ktorý teraz s láskou spomína na časy, keď stačilo nazvať urozprávanú ženu čarodejnicou a utopiť ju. „Ako som práve spomenul Benovi, proti Fiducii je podaná žaloba za rodovú diskrimináciu, ktorá by mohla byť dosť lukratívna.“

Narovnám sa na stoličke. Fiducia – známa investičná kapitálová spoločnosť, ktorá sa často oháňa myšlienkami rozmanitosti, akceptácie a rovnosti na pracovisku – je *veľká*. Zaujala by tlač, a to je to, čo potrebujem. Mojm dlhodobým cieľom je venovať sa výlučne rodinnému právu, ale vybudovať si meno chvíľu trvá. Walter, môj obľúbený firemný klient, mi dáva dosť práce, kým sa tak stane, no neprekážalo by mi vydať sa na rýchlu cestu a žaloba za diskrimináciu hodná novinárov by mi ju zabezpečila. Navyše, ak vyhrám, bude pre nich nemožné, aby zo mňa neurobili partnerku.

„Margaret Lawsonová, žalobkyňa, má päťdesiatštyri rokov a vo Fiducii pracovala viac ako desať rokov. Deväť rokov po sebe ju nepovýšili, a keď sa na to sťažovala, prepustili ju.“

Tento prípad znie čoraz lepšie. Budem tancovať na Fieldsovom stole a nechám si hádzať drobné pod nohy, aby som ho získala. Budem bojovať o túto šancu s Benom na život a na smrť. Možno to vyznie ako demotivácia, no pre mňa to znamená pravý opak.

„Bol by som rád, keby ste na tom s Benom pracovali spolu,“ uzavrie Arvin, až sa prehnem v chrbte. „Ty si sa už zaoberala prípadmi rodovej diskriminácie a Ben je odborník na vyjednávanie o urovnaní.“

„Spolu?“

Ben, zloděj klientov a vyhadzovač matiek z domova, nie je nikto, s kým by som chcela spolupracovať. A myslím, že ani nikdy neriešil takýto prípad, tak prečo by som sa mala, dočerta, riadiť podľa neho? Zjavne ma donúti urobiť všetku prácu a ukradne mi všetky zásluhy.

„Nemáme na výber, sólistka,“ povzdychne si Ben a pošúcha si hlúpo peknú tvár. Nechce so mnou pracovať o nič viac ako ja s ním. Za dva roky, čo je tu, ma ani *raz* neprizval k prípadu. „Možno to nič neznamená. Najprv sa s ňou musíme porozprávať.“

Nepochybne nájde spôsob, ako ma vytočiť, ale vyzerá to tak, že mi aj tak neponúkne možnosť odmietnuť.

Šokovaná sa vypotáčam z Fieldsovej kancelárie a pozriem si na nohy, aby som sa uistila, že mám naozaj na nohách lodičky pre šťastie.

Mám. Očividne ma ich šťastie práve opustilo.

Už dávno sa zotmelo, no ja som len v polovici prípravy zmluvy o opatrovníctve. Vtom sa vo dverách mojej kancelárie objaví Ben. „Klop-klop,“ zahlási.

Zdvihnem obočie. „Uvedomuješ si, že hovoriť *klop-klop* je zbytočné, keď naozaj zaklopeš?“

Oprie sa o zárubňu. „Povedal som to hlavne preto, aby som ťa našťval.“

„Nemusel si vynakladať toľko úsilia.“ Otvorím si v notebooku nový dokument. „Štveš ma už len tým, že tam stojíš.“

Posadí sa na miesto na druhej strane stola, hoci si nepamätám, že by som ho pozvala, aby sa usadil.

„Gemma...“ Jeho hlas znie ako štrk zabalený do zamatu, stvorený na vydávanie príkazov, ktorým sa nedá odolať.

Neochotne preruším prácu a pozriem naňho.

„Dokážeš to? Tento prípad bude veľká vec. Potrebujem vedieť, že vytiahneš svoju špičkovú hru bez ohľadu na to, ako veľmi ma nenávidíš alebo jednoducho nenávidíš mužov vo všeobecnosti.“

Chcem namietat, že nejde o všetkých mužov, ale koniec koncov, nedala by som za to ruku do ohňa. Predpokladám, že je viac mužov, ktorých nenávidím, ako tých, ktorých mám rada.

„Vždy hrám špičkovú hru. No nebudem tejto žene hovoriť to, čo chce počuť, ani ju prehovárať, aby sa dohodla na odpade, len aby si to *ty* mohol považovať za výhru.“

Nosové dierky sa mu rozšíria. „A ty si myslíš, že by som to urobil?“

Myslela som si, že dokážem Bena uraziť takmer akýmkoľvek spôsobom, ale toto je zrejme jeho Achillova päta. „Videla som Ťa na súde. Pokiaľ si dobre pamätám, robíš všeličo, čo ospravedlňuješ, len aby si mohol povedať, že si vyhral.“

„A ty robíš presne to isté,“ odpovie a zatne čelusť. „Jediný rozdiel je v tom, že ja som schopný priznať si to.“ Jeho oči sa na chvíľu nešťastne upierajú do mojich, kým pokrúti hlavou a postaví sa.

Keď odchádza, široké plecia má napnuté. Cítim, že som ho sklamala. Už predtým sa správal podráždene, ale nikdy nie sklamane.

Čakala som, že to bude o niečo lepší pocit.